

Vergaderjaar 1993–1994

23 602

Wijziging van de Wet algemene regels herindeling, de Gemeentewet en de Wet op het basisonderwijs

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

1. Inleiding

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt, omdat het zonder meer instemmend luidt, dan wel uitsluitend opmerkingen van redactionele aard bevat (artikel 25a, vierde lid, onderdeel b, van de Wet op de Raad van State).

Dit wetsvoorstel strekt er toe de Wet algemene regels herindeling (hierna te noemen Wet arhi) op de volgende onderdelen te wijzigen.

– In de artikelen 50 en 51 wordt tot uitdrukking gebracht dat de algemene reserve, de bestemmingsreserves en de voorzieningen kunnen worden betrokken bij de verrekeningen tussen gemeenten (zie paragraaf 2).

– In artikel 74 wordt aan gedeputeerde staten een taak opgelegd in verband met het Besluit integratie-uitkering WUW-middelen Gemeentefonds (zie paragraaf 3 en toelichting op onderdeel E).

– In artikel 39 wordt een niet terzake doende verwijzing naar de Gemeentewet geschrapt (zie toelichting op onderdeel A); de wijziging van artikel 40 heeft tot doel de strekking van het artikel te verduidelijken (zie toelichting op onderdeel B).

Naast deze wijzigingen in de Wet arhi worden ook wijzigingen aangebracht in:

– de Gemeentewet (Artikel II): de formulering van artikel 283 en 284 wordt in overeenstemming gebracht met die van de artikelen 81 en 82 van de Wet Arhi die per 1 januari 1994 zijn vervallen. In artikel 285, tweede lid, wordt een termijn opgenomen waarbinnen een gemeentebestuur het oordeel van de Minister van Binnenlandse Zaken kan vragen over een voorstel van gedeputeerde staten voor een ontwerp-herindelingsregeling.

– de Wet op het basisonderwijs (Artikel III): de voorgestelde wijzigingen betreffen de correctie van verwijzingen naar de zogeheten kernbepalingen in de Gemeentewet over wijziging van de gemeentelijke indeling.

2. De verrekening tussen gemeenten (Artikel I, onderdelen C en D)

De verrekening tussen gemeenten op grond van artikel 50 van de Wet arhi, blijkt in de praktijk niet zonder problemen te verlopen. In het algemeen geschiedt de verrekening in onderling overleg tussen gemeente(n) en provincie. In een aantal gevallen heeft deze problematiek

echter tot een beroep op de Kroon geleid door één van de betrokken gemeenten. De daaruit ontstane jurisprudentie geeft een uitleg die weliswaar niet in strijd is met de letter van de wet, maar die niet overeenkomt met de wens van de wetgever: in de jurisprudentie wordt de algemene reserve namelijk niet bij de verrekening betrokken.

De voorgestelde wijziging van artikel 50 van de Wet arhi heeft dan ook tot doel tot uitdrukking te brengen dat niet alleen de bestemmingsreserves en voorzieningen voor verrekening in aanmerking kunnen komen, maar ook de algemene reserve, wanneer de billijkheid dat met zich brengt.

Alvorens de verdeling en verrekening van reserves en voorzieningen te behandelen is het wenselijk kort de verdelings- en verrekeningsmethodiek in de herindelingswetgeving te schetsen (zie paragraaf 2.1). Deze schets sluit naadloos aan op hetgeen thans op verschillende plaatsen in de parlementaire stukken bij de Wet algemene regelen gemeentelijke indeling (argi) en de Wet arhi staat vermeld.

2.1. De overgang van rechten en verplichtingen

Een verrekening hangt ten nauwste samen met de overgang van rechten en verplichtingen op grond van onder meer artikel 44 van de Wet arhi. Op grond van artikel 44, eerste lid, gaan de zogeheten ondeelbare rechten en verplichtingen – de niet territoriaal gebonden rechten en verplichtingen – over naar één gemeente. Dit zal doorgaans een nieuwe gemeente zijn, maar het kan ook een gemeente zijn die blijft bestaan.

Het tweede lid van artikel 44 regelt de overgang van de territoriaal gebonden rechten en verplichtingen: alle rechten en verplichtingen van een bij wijziging van de gemeentelijke indeling betrokken gemeente, betrekking hebbend op van die gemeente overgaand gebied, gaan over op de gemeente waaraan dat gebied wordt toegevoegd. Dit tweede lid kan ook betrekking hebben op grenscorrecties.

Voor alle duidelijkheid merk ik op dat dit artikel 44 betrekking heeft op de overgang van zowel publiekrechtelijke als privaatrechtelijke eigendommen.

2.2. De verrekening op grond van artikel 50

Het is niet zo dat automatisch verrekeningen volgen bij elke overgang van rechten en verplichtingen als gevolg van een wijziging van de gemeentelijke indeling of een grenscorrectie. Het systeem van de Wet arhi is dat er slechts sprake kan zijn van verrekening indien de billijkheid dat vereist. Bij het beoordelen van de vraag of er aanleiding is tot verrekening over te gaan, ligt het in de rede te kijken naar de totale – positieve en negatieve – financiële gevolgen voor de gemeenten die bij de wijziging van de gemeentelijke indeling of een grenscorrectie zijn betrokken.

Het begrip «ondeelbare rechten en verplichtingen» verdient in dit verband een nadere toelichting. Gemeenten hanteren in het algemeen de regel van de totale financiering. Tegenover het totaal van de gemeentelijke kapitaaluitgaven (investerings) staat het totaal van de gemeentelijke financieringsmiddelen (het eigen en het vreemd vermogen). Dit houdt onder meer in dat een gemeente in de regel niet voor ieder investeringsobject een afzonderlijke lening afsluit, maar beziet hoeveel financieringsmiddelen men op enig moment nodig heeft, gegeven de bestaande (kas)situatie en de nog te verwachten (kas)inkomsten en (kas)uitgaven in een bepaalde periode. Vervolgens wordt hierop de omvang van de aan te trekken financieringsmiddelen (leningen) afgestemd. Een afzonderlijke toedeling van een bepaalde lening aan een specifiek investeringsobject

heeft derhalve veelal niet plaats. Afschrijvings- en aflossingstermijn zijn niet aan elkaar gekoppeld. Het verband met een bepaalde kapitaaluitgaaf is dan verbroken.

Meer in het algemeen zal e.e.a. betekenen dat de gemeente waarnaar gebied is overgegaan de boekwaarde van alle naar haar overgegangene vermogensobjecten zal moeten vergoeden aan de gemeente waarnaar de ondeelbare rechten en verplichtingen overgaan. Deze gemeente zou de aldus verkregen middelen kunnen aanwenden voor bijvoorbeeld het (vervroegd) aflossen van een deel van de overgekregen leningen van de opgeheven gemeente.

2.3. De verdeling en verrekening van reserves en voorzieningen in geval van wijziging van de gemeentelijke indeling

2.3.1. Reserves en voorzieningen: algemeen

Om een zo helder mogelijk beeld te kunnen schetsen van de begrippen algemene reserve, bestemmingsreserve en voorziening wordt in deze paragraaf gebruik gemaakt van de terminologie van de nieuwe gemeentelijke en provinciale comptabiliteitsvoorschriften die naar verwachting per 1 januari 1995 in werking zullen treden. Deze nieuwe voorschriften geven beter dan bij de huidige comptabiliteitsvoorschriften het geval is, het onderscheid weer tussen reserves en voorzieningen.

Over mijn voornemens tot herziening van de provinciale en gemeentelijke comptabiliteitsvoorschriften heb ik de gemeentebesturen en de provinciale besturen inhoudelijk en procedureel geïnformeerd bij brief van 29 april 1993, nr. FO93/U920.

Reserves zijn vermogensbestanddelen die als eigen vermogen zijn aan te merken en die bedrijfseconomisch gezien vrij zijn te bestemmen. Het bestuur kan echter aan bepaalde reserves een bepaalde bestemming geven. *Zodra de politiek aan een reserve een bepaalde bestemming heeft gegeven of een reserve is gebonden door voorwaarden gesteld door een geldgever, is er sprake van een bestemmingsreserve.* Een tussenvorm tussen reserves en voorzieningen, maar die in wezen toch gezien moeten worden als bestemmingsreserves, wordt gevormd door:

- de nog niet bestede om niet van derden verkregen middelen, verkregen onder stringente condities over de richting van de aanwending (bepaalde legaten, specifieke subsidies);
- de egalisatierekeningen die dienen om ongewenste schommelingen in provinciale of gemeentelijke tarieven op te vangen;
- de egalisatierekeningen die dienen om eenmalig ontvangen investeringsbijdragen gedurende de gebruiksduur van het investeringsgoed in jaarlijkse termijnen ten gunste van de exploitatie te laten komen.

De reserves moeten volgens de nieuwe comptabiliteitsvoorschriften worden onderverdeeld in één algemene reserve en een of meer bestemmingsreserves.

Voorzieningen moeten duidelijk worden onderscheiden van reserves. Voorzieningen worden getroffen als er sprake is van een te kwantificeren financiële verplichting of financieel risico. Elke voorziening moet de omvang hebben van de desbetreffende verplichting of het desbetreffende risico. Met deze definitie wordt aangesloten bij artikel 374, eerste lid, BW2.

Het onderscheid in de comptabiliteitsvoorschriften tussen reserves en voorzieningen laat onverlet dat de verdeel- en verrekensystematiek van de Wet arhi een ander onderscheid aanbrengt: de algemene reserve is te beschouwen als niet-territoriaal recht en valt onder de werking van artikel 44, eerste lid (zie paragraaf 2.3.2); hetzelfde geldt voor bestemmingsreserves en voorzieningen die geen directe relatie met overgaand gebied

hebben (zie paragraaf 2.3.3). Bestemmingsreserves en voorzieningen die wel in een directe relatie staan tot overgaand gebied zijn aan te merken als rechten/verplichtingen betrekking hebbend op dat overgaand gebied en vallen daardoor onder artikel 44, tweede lid (zie paragraaf 2.3.3).

2.3.2. De algemene reserve

De algemene reserve valt – als onderdeel van het eigen vermogen van de opgeheven gemeente en – als niet-territoriaal gebonden recht onder de werking van artikel 44, eerste lid, van de Wet arhi en gaat in geval van herindeling derhalve in principe over naar de nieuw te vormen gemeente (zie ook paragraaf 2.1.).

De algemene reserve is echter (mede) gevormd door toedoen van het territoir en zijn bewoners als geheel. De billijkheid kan derhalve vereisen dat ook de algemene reserve bij een verrekening wordt betrokken, zodat ook rekening kan worden gehouden met gebied dat van de opgeheven gemeente overgaat naar een andere gemeente dan de gemeente waarnaar de ondeelbare rechten en verplichtingen overgaan. Het hier bedoelde gebied wordt hierna aangeduid als «overgaand gebied».

Verrekening van reserves kan bijvoorbeeld geschieden op basis van de opbrengst van de onroerende-zaakbelastingen of van het aantal woonruimten. Ook andere methoden zijn denkbaar, bijvoorbeeld via de verdeling van de algemene uitkering uit het Gemeentefonds. Met nadruk merk ik op dat de keuze voor een bepaalde methode in een concrete herindelingssituatie aan gedeputeerde staten wordt gelaten.

Een verrekening via de opbrengst onroerende-zaakbelastingen (OZB) kan als volgt worden toegelicht. (Algemene) reserves zijn in principe gevormd uit exploitatieresultaten. De exploitatieresultaten zijn in feite door het gehele grondgebied van de gemeente, en dus ook door het overgaande gebied, opgebracht. Deze exploitatieresultaten zijn vaak een gevolg van een hogere heffing van de plaatselijke belastingen dan strikt genomen nodig was. Ook andere inkomsten (onder andere de algemene uitkering en de specifieke uitkeringen) alsmede het achterblijven van uitgaven bij de in de begroting geraamde bedragen kunnen mede oorzaak zijn van de overschotten. Gezien het vorenstaande is het zeer goed denkbaar dat de algemene reserve wordt verrekend naar de mate waarin het overgaande gebied en het gebied van de oorspronkelijke gemeente OZB hebben gegenereerd.

Ook het aantal woonruimten is, als verdeelmaatstaf voor de verdeling van de algemene uitkering uit het Gemeentefonds, medebepalend voor de hoogte van de inkomsten van een gemeente. Bij deze methode wordt de algemene reserve naar rato van het in het overgaande gebied aanwezige aantal woonruimten verrekend. Een eventueel verschil met de verrekening via de opbrengst onroerende-zaakbelastingen wordt veroorzaakt door het feit dat niet-woningen, bijvoorbeeld sport- en industriecomplexen in principe ook OZB genereren. Deze methode is in de praktijk waarschijnlijk eenvoudiger toe te passen dan een verrekening via opbrengsten OZB.

2.3.3. Bestemmingsreserves en voorzieningen

Voor beantwoording van de vraag of en in welke mate bestemmingsreserves en voorzieningen kunnen worden aangemerkt als rechten betrekking hebbend op overgaand gebied in de zin van artikel 44, tweede lid, is het van belang te kijken naar de grondslag en doelstelling van de desbetreffende reserves en voorzieningen.

Bestemmingsreserves en voorzieningen waarvan het object van bestemming is gelegen in overgaand gebied, gaan geheel of gedeeltelijk met het object van bestemming mee over naar de gemeente die dat

overgaand gebied verkrijgt. Een gedeeltelijke – of beter: een proportionele – overgang ligt in de rede wanneer slechts een deel van de objecten waarvoor de reserve/voorziening is gevormd, overgaat naar een andere gemeente. Te denken valt aan wegen of rioleringen. Slechts dat deel van de reserve/voorziening gaat dan mee over dat in een proportionele verhouding staat tot bijvoorbeeld het aantal kilometers overgegangene weg.

Bestemmingsreserves en voorzieningen die geen directe relatie hebben met het overgaand gebied kunnen, indien de billijkheid dat met zich brengt, worden verdeeld via bijvoorbeeld het aantal woonruimten. Paragraaf 2.3.2 geldt mutatis mutandis voor deze reserves en voorzieningen, die onder artikel 44, eerste lid vallen.

Bij het bepalen van de in aanmerking te nemen omvang van de reserves en voorzieningen kan rekening worden gehouden met feitelijk aangegane verplichtingen en risico's die samenhangen met de bestemming waarvoor de reserves/voorzieningen zijn gevormd (bijvoorbeeld gerealiseerde verliezen of onontkoombaar geachte verliezen in het grondbedrijf).

3. Integratie-uitkering WUW-middelen Gemeentefonds

De voorgestelde nieuwe leden leggen gedeputeerde staten een taak op in het kader van het Besluit integratie-uitkering WUW-middelen Gemeentefonds. Deze taak betreft het verstrekken van gegevens die van belang zijn voor de juiste vaststelling van de integratie-uitkering uit het Gemeentefonds in de situatie dat sprake is van een wijziging van de gemeentelijke indeling of een grenscorrectie.

Het Besluit integratie-uitkering WUW-middelen Gemeentefonds vloeit voort uit artikel 32, derde lid, van de Wet herverdeling wegenbeheer. Deze wet, in werking getreden op 4 november 1992, heeft een ingrijpende herverdeling van het wegenbeheer over de verschillende overheden tot gevolg, onder gelijktijdige herziening van de financiële verhouding tussen die overheden.

Artikel 32, derde lid, van de wet bepaalt dat in een algemene maatregel van bestuur een overzicht moet worden opgenomen van de bijdragen in de kapitaallasten van wegen en veren, die onder vigeur van de Wet Uitkeringen Wegen door de provincies zijn verstrekt aan de gemeenten en andere onderhoudsplichtigen. Deze verplichtingen worden gedurende een overgangsfase nagekomen met gebruikmaking van de integratie-uitkering uit het Gemeentefonds (artikel 38 van de Financiële-Verhoudingswet 1984). Het Besluit integratie-uitkering WUW-middelen Gemeentefonds regelt dit. Dit Besluit heeft terugwerkende kracht tot 1 januari 1993.

Bijlage 1 bij het Besluit bevat een overzicht van de bedragen voor de bijdragen in de kapitaallasten en de ontvangende en de doorbetalende partijen voor de desbetreffende jaren. Deze bedragen vormen het uitgangspunt bij de vaststelling van de bedragen per gemeente op grond van de integratie-uitkering. Voor gemeenten waar na 1 januari 1993 een wijziging van de gemeentelijke indeling of een grenscorrectie plaatsvindt, kan dit uitgangspunt niet altijd ongewijzigd worden toegepast. Voor deze gemeenten zal dan een herberekening moeten worden gemaakt. In de artikelsgewijze toelichting op de artikelen 29 tot en met 32 van de Wet herverdeling wegenbeheer (Kamerstukken II, 1991/92, 22 476, nr. 3, pag. 34) is al aangegeven dat de betrokken provincie de relevante (basis)gegevens daarvoor levert. Aangezien het hier om systematische informatie gaat, is op grond van artikel 118, eerste lid, van de Provinciewet, een wettelijke basis nodig. Hoofdstuk IX van de Wet arhi waarin een aantal voorzieningen wordt getroffen in verband met de toepassing van enkele wetten – lijkt voor dit doel het meest geschikt. Artikel 74, eerste en tweede

lid, legt aan gedeputeerde staten al een aantal taken op in verband met de Wegenwet.

De bepaling dat de provincies de basisinformatie leveren, zou opgevat kunnen worden als een taakverzwaring waarvoor een financiële compensatie geboden zou moeten worden. Daarvoor bestaat echter onvoldoende aanleiding. De werkzaamheden die hieraan zijn verbonden, zijn verwaarloosbaar klein. Immers, de provincies hoeven geen nader onderzoek te verrichten: de gegevens over de oude kapitaallasten zijn bekend per wegvak. Het aangeven van verschuivingen van wegvakken met de daarbij behorende bijdragen ten gevolge van een gemeentelijke herindeling of grenscorrectie past bovendien in de algemene werkzaamheden van de provincie in het geval zich een wijziging van de gemeentegrenzen voordoet.

De provinciale besturen hebben in hun advies over het ontwerp-besluit integratie-uitkering WUW-middelen ingestemd met hun rol bij wijziging van de gemeentelijke indeling en bij grenscorrecties (brief van het Interprovinciaal Overleg van 4 mei 1993, I 776/93).

4. Adviezen

Het wetsvoorstel is om advies voorgelegd aan de Raad voor de gemeentefinanciën en aan de provinciale besturen en het Interprovinciaal Overleg.

De Raad voor de gemeentefinanciën (brief van 15 september 1993, nr. 01.11/001 003)¹ gaat akkoord met het voorliggende wetsvoorstel. Ook het Interprovinciaal Overleg stemt, mede namens de provinciale besturen, in met de voorgestelde wijzigingen (brief van 30 augustus 1993, nr. 10965/93).¹ Naar aanleiding van beide adviezen is wel de memorie van toelichting op enkele punten verduidelijkt; met name de verdeling van bestemmingsreserves is nauwkeuriger beschreven (§ 2.3.1 en 2.3.3).

De Raad van State heeft een instemmend advies uitgebracht (advies van 22 december 1993, nr. W04.93 0716).

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

ARTIKEL I

A (artikel 39)

Voorgesteld wordt de niet ter zake doende verwijzing in het eerste lid naar de Gemeentewet te laten vervallen en dit lid dienovereenkomstig te herformuleren.

B (artikel 40)

De voorgestelde nieuwe tekst heeft tot doel de strekking van dit artikel te verduidelijken: de bevoegdheid tot heffing en invordering van provinciale belastingen die door het rijk worden geheven en ingevorderd, blijft berusten bij de rijksorganen en -ambtenaren die bevoegd zijn volgens de desbetreffende wettelijke regelingen. Het gaat hier om belastingen die als opcenten op de hoofdsom van rijksheffingen door het rijk ten behoeve van de provincies worden geheven, te weten de opslag op de hoofdsom van de omroepbijdrage A en B en de opcenten op de motorrijtuigenbelasting.

¹ Ter inzage gelegd bij de afdeling Parlementaire Documentatie.

C (artikel 50)

Zie paragraaf 2.

D (artikel 51)

Zie paragraaf 2.

E (artikel 74)

Het nieuwe derde lid is van belang voor een eventuele hernieuwde vaststelling van de integratie-uitkering als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de Wet herverdeling wegenbeheer. De huidige integratie-uitkering is vastgesteld op grond van de opgave van gedeputeerde staten van de aan gemeenten verstrekte bijdragen. Bij deze opgave hebben gedeputeerde staten vermeld om welke gemeenten en welke wegvakken het gaat. Voor de gemeenten waar na 1 januari 1993 een wijziging van de gemeentelijke indeling of grenscorrectie plaatsvindt, kan dit uitgangspunt niet ongewijzigd worden toegepast. Voor deze gemeenten zal de provincie moeten aangeven welke wegvakken overgaan naar een andere gemeente en welke bijdragen daaraan zijn verbonden. Zo'n opgave is in wezen overbodig als er sprake is van een integrale samenvoeging van twee of meer gemeenten. Het toegevoegde derde lid bepaalt dat gedeputeerde staten binnen twee maanden na inwerkingtreding van de herindelingsregeling aan de minister van Financiën de relevante basisinformatie leveren.

Het nieuwe vierde lid is van belang voor de betaling van de uitkering als bedoeld in artikel 32, tweede lid van de Wet herverdeling wegenbeheer. Uitgangspunt is dat deze uitkering wordt betaald aan die gemeente waaronder het grootste aantal wegen van andere onderhoudsplichtigen valt. Deze gemeente kan dus ook bedragen verstrekken aan andere onderhoudsplichtigen voor wegen die op het gebied van een andere gemeente liggen. Een wijziging in de gemeentelijke indeling of grenscorrectie zal voor de te verstrekken bijdragen aan andere onderhoudsplichtigen geen verandering brengen, tenzij de aangewezen gemeente ophoudt te bestaan. Het aan artikel 74 toegevoegde vierde lid bepaalt dat in dat geval in de herindelingsregeling een andere gemeente wordt aangewezen die de middelen zal ontvangen om te verstrekken aan andere onderhoudsplichtigen.

ARTIKEL II

A en B

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 96 van de Wet arhi zijn met ingang van de inwerkingtreding van de Gemeentewet hoofdstuk XI respectievelijk XII van die wet vervallen. De desbetreffende artikelen zijn integraal opgenomen in de Gemeentewet en de Provinciewet.

Gebleken is dat de tekst van de artikelen 283 en 284 van de Gemeentewet niet geheel correspondeert met de overeenkomstige (per 1 januari 1994 vervallen) artikelen 81 en 82 van de Wet arhi. De reden hiervan is dat een amendering van de artikelen 81 en 82 van de Wet arhi destijds abusievelijk niet is opgenomen in de tekst van de Gemeentewet. Tevens is in artikel 283 tot uitdrukking gebracht dat grenscorrecties ook bij wet kunnen worden vastgesteld. Dit is reeds lang praktijk bij de streeksgewijze herindelingen, waarin naast samenvoegingen en grenswijzigingen (betrekking hebbend op 10% of meer van het inwonertal van tenminste een van de betrokken gemeenten) tevens grenscorrecties (betrekking

hebbend op niet meer dan 10% van het inwonertal van tenminste een van de betrokken gemeenten) worden meegenomen in de wet.

C

Artikel 285, tweede lid, van de Gemeentewet stelt op dit moment geen termijn voor het doen van een verzoek om een oordeel van de Minister van Binnenlandse Zaken door een gemeentebestuur dat bezwaar heeft tegen het voorstel van gedeputeerde staten aan provinciale staten tot het vaststellen van een ontwerp-regeling. Dit geeft gemeentebesturen die door zo'n voorstel in hun belang worden getroffen, de mogelijkheid de behandeling van het voorstel door provinciale staten belangrijk te vertragen. Aangezien het de bedoeling is van de Wet arhi en hoofdstuk VI van de nieuwe Gemeentewet om een snelle voorbereiding van gemeentelijke herindeling mogelijk te maken, acht de regering het wenselijk het doen van een verzoek om een oordeel aan een termijn te binden. Een termijn van vier weken lijkt alleszins redelijk.

ARTIKEL III

Dit artikel bevat technische wijzigingen die noodzakelijk zijn in verband met de gelijktijdige inwerkingtreding op 1 januari 1994 van de Gemeentewet, de Algemene wet bestuursrecht en de Wet houdende wijziging van het stelsel van stichtingsnormen en opheffingsnormen in de Wet op het basisonderwijs en van het huisvestingsstelsel in de Wet op het basisonderwijs en de Interimwet op het speciaal onderwijs en het voortgezet speciaal onderwijs (Stb. 1993, 716).

Zonder de voorgestelde wijzigingen zijn de verwijzingen in de genoemde onderwijswetgeving naar de zogeheten kernbepalingen in de Gemeentewet over wijziging van de gemeentelijke indeling onjuist.

Van de gelegenheid is tevens gebruik gemaakt om de terminologie op het gebied van herindelingen in de Wet op het basisonderwijs af te stemmen op die van de Gemeentewet.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. IJ. W. de Graaff-Nauta